

Sygn. akt: I C 799/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2018 roku w S.

sprawy z powództwa R. P., T. P.

przeciwko J. P.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powodów R. P. i T. P. solidarnie na rzecz pozwanej J. P. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje pobrać od powodów R. P. i T. P. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sadu Rejonowego w Szczytnie kwot 795 (siedemset dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych

Sygn. akt I C 799/17

UZASADNIENIE

Powodowie R. P. i T. P. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania domagali się na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. pozbawienia umowy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Szczytnie w dniu 29 września 2015 roku w sprawie (...) tytułu wykonalności nadanego przez tutejszy Sąd dnia 26 kwietnia 2017 roku w zakresie świadczeń powodów podlegających egzekucji w całości, poza kwotą 1.279,64 złote i zasądzenia od pozwanej J. P. na rzecz powodów kwoty 1.279,64 złote wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, ewentualnie pozbawienia umowy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Szczytnie w dniu 29 września 2015 roku w sprawie (...) tytułu wykonalności nadanego przez tutejszy Sąd dnia 26 kwietnia 2017 roku w zakresie świadczeń powodów podlegających egzekucji do kwoty 23.020,36 złotych i zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kwoty 1.279,64 złote wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powodowie twierdzili, że pozwana była beneficjentem umowy dożywocia zawartej dnia 23 maja 2014 roku pomiędzy powodami a pozwaną i jej nieżyjącym obecnie mężem A. P.. Ugodą zawartą w dniu 29 września 2015 roku w sprawie (...) strony umowy dożywocia zmieniły świadczenie dożywocia na rzecz małżonków P. na dożywotnią rentę w wysokości 1.400 złotych miesięcznie dla obojga małżonków i dodatkowo kwotę 12.000 złotych. Powodowie spełnili te świadczenia. Twierdzili, że po zawarciu umowy ugody zawarli następnie z pozwaną i A. P.

umowę na podstawie której powodowie mieli umieścić państwa P. w domu opieki w T., płacić za ich pobyt w tym domu kwoty po 1.700 złotych za każde z nich. W zamian za to świadczenie oraz z uwagi na fakt, że pozwana przejąć miała po śmierci męża jego wysoką emeryturę strony zawarły ustną umowę, na podstawie której powodowie zostali zwolnieni z długu jakim była dożywotnia renta. Pan P. nie chciał już zapłaty za miesiąc sierpień 2016 roku. Powodowie twierdzili, że na rzecz pozwanej i jej męża spełnili świadczenia w łącznej wysokości 24.300 złotych: w tym 22.100 złotych tytułem opłat za pobyt w domu opieki w T. oraz 2.200 złotych tytułem kosztów pogrzebu A. P..

Pozwana J. P. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana zaprzeczyła, aby wspólnie z mężem zawarła z powodami umowę na podstawie której mieli oni umieścić pozwaną i jej męża w domu opieki i z tego tytułu mieli regulować opłaty za ich pobyt. Powodowie twierdząc, że ponosili te koszty pomijają jednocześnie fakt, że pobierali oni świadczenie emerytalne pozwanej i jej męża i z tych środków finansowali koszt pogrzebu męża pozwanej. Świadczenia emerytalne, jakie w tym czasie pobierali pozwana i jej mąż wystarczały zaś na zapewnienie obojgu utrzymania w domu opieki. Pozwana zaprzeczyła, aby po śmierci męża zawarła z powodami umowę, na podstawie której zwolniła ich z obowiązku uiszczenia na jej rzecz. Nadto, pozwana zakwestionowała rachunek, który został załączony do pozwu na kwotę 18.700 złotych, a który został wystawiony przez U. R. w dniu 13 lutego 2017 roku dotyczący opłat za 11 miesięcy pobytu w domu opieki pozwanej i jej męża. Pozwana wskazała, że dokument ten jest wewnętrznie sprzeczny, gdyż w treści tego dokumentu wskazano, że płatność nastąpiła przelewem, a dodatkowo dopisano, że płatność nastąpiła gotówką. Z ostrożności procesowej pozwana twierdziła, że powodowie nie mogą obecnie domagać się rozliczenia tych środków, gdyż uiszczając je mieli świadomość, że nie są do tego zobowiązani. Pozwana zakwestionowała również poniesione przez powodów koszty pogrzebu A. P.. Twierdziła, że powodowie pobrali zasiłek pogrzebowy z ZUS i nie ustalali z nią żadnych uroczystości pogrzebowych, nie informowali o kosztach i nie przedłożyli żadnych rachunków potwierdzających poniesione wydatki.

Sąd ustalił, co następuje:

Mąż pozwanej J. A. P. i powodowie R. P. i T. P. w dniu 23 maja 2014 roku zawarli umowę dożywocia. Na jej podstawie A. P. przeniósł na rzecz powodów własność lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S., którego był właścicielem i w zamian za co powodowie zobowiązali się zapewnić A. P. i jego żonie J. P. dożywotnie utrzymanie polegające na: przyjęciu ich jako domowników, dostarczeniu im wyżywienia, ubrania, mieszkania, odpowiedniej pomocy i pielęgnowania w chorobie oraz sprawieniu im własnym kosztem pogrzebu odpowiadającego miejscowym zwyczajom.

A. P. w pozwie przeciwko R. i T. P. złożonym w styczniu 2015 roku wniósł o zmianę uprawnień objętych treścią umowy dożywocia na dożywotnią rentę w wysokości 1.500 złotych miesięcznie płatną solidarnie do rąk powoda, ewentualnie o rozwiązanie umowy dożywocia. W toku postępowania prowadzonego pod sygn. akt (...)strony w dniu 29 września 2015 roku zawarły ugodę na podstawie, której A. P. i J. P. oraz R. P. i T. P. zgodnie dokonali częściowej zmiany treści umowy dożywocia z dnia 23 maja 2014 roku rep(...)w ten sposób, że zamiast dożywotniego utrzymania polegającego na: przyjęciu ich jako domowników, dostarczeniu im wyżywienia, ubrania, mieszkania, odpowiedniej pomocy i pielęgnowania w chorobie oraz sprawieniu im własnym kosztem pogrzebu odpowiadającego miejscowym zwyczajom R. P. i T. P. zobowiązali się płacić solidarnie powodom dożywotnią rentę w łącznej wysokości 1.400 złotych miesięcznie, płatną do rąk A. P. do dnia 1-go każdego miesiąca poczynając od października 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat (pkt I ugody)

(dowód: akt notarialny – umowa dożywocia z dnia 23 maja 2014 roku Rep (...)k. 13-15 akt (...), ugoda sądowa k. 74v akt (...))

W lutym 2016 roku w domu prowadzonym w T. przez U. R. została umieszczona pozwana. Koszt pobytu w tym czasie wynosił 1.700 złotych za osobę. Od 1 marca 2016 roku w domu tym został umieszczony również A. P.. W czasie pobytu pozwanej i jej męża odwiedzał ich powód, jak również córki pozwanej. W tym czasie świadczenia emerytalne, które przysługiwały pozwanej i jej mężowi były wypłacane na wskazany adres – ul. (...) w S., gdzie zameldowany był powód.

R. P. pobierał te świadczenia. W tym też czasie przekazywał U. R. środki finansowe z przeznaczeniem na pokrycie opłat związanych z pobytem pozwanej i jej męża w domu opieki. A. P. zmarł 21 sierpnia 2016 roku. Na dzień zgonu pobierał emeryturę w kwocie 3.156,89 złotych oraz dodatek pielęgnacyjny w wysokości 208,67 złotych. Pozwana po śmierci męża pobiera renetę rodzinną po zmarłym mężu, która wynosi obecnie 2.818,06 złotych oraz dodatek pielęgnacyjny w kwocie 215,84 złote. Od września 2016 roku świadczenie to jest wypłacane na rachunek bankowy.

(dowód: zeznania świadka U. R. k. 89v-90, nagranie 00:12:32-00:35:59, zeznania świadka G. S. k. 90-90v, nagranie 00:36:12-00:59:18, informacja z ZUS k. 95, 97, dowód z przesłuchania stron – powoda k. 100-101 nagranie 00:03:42-00:32:06

Koszty pogrzebu A. P. poniósł powód.

(dowód: zeznania świadka U. R. k. 89v-90, nagranie 00:12:32-00:35:59, zeznania świadka G. S. k. 90-90v, nagranie 00:36:12-00:59:18

Powodowie od daty śmierci A. P. nie przekazywali pozwanej żadnych kwot tytułem dożywotniej renty. Pozwana J. P. ponosiła koszty opieki w domu opieki prowadzonym w T. przez U. R.. W miesiącach wrzesień-listopad 2016 roku z tego tytułu dokonała wpłat kwot po 1.800 złotych. Od grudnia 2016 roku pozwana przebywa w innej placówce.

(dowód: rachunki k. 49-51)

Sąd Rejonowy w Szczytnie postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2017 roku wydał pozwanej dalszy tytuł wykonawczy w postaci ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Szczytnie w dniu 29 września 2015 roku sygn. akt (...)zaopatrzonej w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 1 grudnia 2015 roku, oznaczył ten tytuł numerem 2 i zaznaczył, że został on wydany w celu prowadzenia egzekucji na rzecz J. P.. Pozwana w maju 2017 roku złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w którym domagała się wyegzekwowania należności wynikającej z zawartej umowy ugody z dnia 29 września 2015 roku za okres od 1 września 2016 roku do 1 maja 2017 roku w wysokości po 700 złotych oraz renty bieżącej w wysokości po 700 złotych. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szczytnie w toku postępowania egzekucyjnego przekazała wierzycielowi łącznie kwotę 1.279,64 złotych, w tym kwotę 829,64 złote tytułem należności głównej, kwotę 450 złotych tytułem kosztów zastępstwa w egzekucji pełnomocnikowi wierzyciela. Postępowanie egzekucyjne na podstawie postanowienia tutejszego Sądu wydanego w dniu 30 czerwca 2017 roku zostało w ramach zabezpieczenia powództwa zawieszane.

(dowód: informacja Komornika Sądowego przy (...)k. 94, wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego k. 1 akt (...), postanowienie SR w Szczytnie z dnia 30 czerwca 2017 roku k. 37)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powodowie formułując żądanie pozwu jako podstawę powództwa przeciegezekucyjnego wskazali przepis art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z jego treścią dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. Na podstawie tego przepisu dłużnik może więc przeczyć treści innych aniżeli prawomocne rozstrzygnięcia sądu tytułów egzekucyjnych, których nie chroni prawomocność materialna, np. aktu notarialnego, ugod zawartych przed sądem.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1 dłużnik może wytoczyć powództwo w celu pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, przez co w doktrynie rozumie się zaprzeczenie przez dłużnika obowiązkowi spełnienia na rzecz wierzyciela świadczenia objętego tytułem egzekucyjnym.

Powodowie w pozwie powołując się na przesłankę określoną w art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. domagali się pozbawienia ugody sądowej zawartej w sprawie (...) wykonalności. Sąd podziela pogląd, wedle którego w przypadku ugody zwartej przed sądem zaopatrzonej następnie w sądową klauzulę wykonalności, w toku procesu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, dłużnik może podnieść wszelkie zarzuty materialnoprawne dotyczące wiarygodności objętej tym tytułem. Podstawą wspomnianych zarzutów mogą być okoliczności zaistniałe zarówno przed wydaniem klauzuli wykonalności, a więc przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, jak i po jego powstaniu. Zarzuty mogą dotyczyć samego obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym, gdy obowiązek ten nie powstał (np. powód złożył oświadczenie woli pod wpływem błędu i skutecznie uchylił się od swojego oświadczenia woli) albo gdy obowiązek wygasł na skutek zdarzeń wywołujących skutki prawne, które miały miejsce po powstaniu tego obowiązku (np. spełnienie świadczenia, zwolnienie z długu, odnowienie).

Powodowie w uzasadnieniu pozwu twierdzili, że zobowiązanie wynikające z ugody zawartej w sprawie (...) na skutek zwolnienia z długu wskutek odnowienia wygasło.

Instytucje odnowienia, zwolnienia z długu należą do grupy zdarzeń prawnych powodujących wygaśnięcie zobowiązania. Ustawodawca kształtuje odnowienie jako czynność prawną o charakterze dwustronnym. Przez umowę odnowienia strony postanawiają, że w miejsce dotychczasowego zobowiązania dłużnika, które zostaje umorzone, dłużnik spełni inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej. Odnowienie może polegać również na zobowiązaniu dłużnika do alternatywnego (przemienne) świadczenia, innego niż było przewidziane w dotychczasowej umowie (wyrok SN z dnia 6 stycznia 2000 roku I KKN 315/98). Nadto, strony muszą wyrazić zamiar umorzenia istniejącego zobowiązania (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 roku, II CSK 407/07). Zwolnienie z długu następuje w wyniku umowy stron, na mocy której wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik to zwolnienie przyjmuje. Do zwolnienia z długu nie wystarcza samo oświadczenie wierzyciela zrzekającego się przysługującej mu wiarygodności, konieczna jest jeszcze akceptacja tego oświadczenia przez dłużnika.

Strona powodowa wprawdzie powołała się na obie wskazane powyżej podstawy wygaśnięcia zobowiązania wynikające z umowy ugody, jednakże w toku postępowania sądowego istnienia tych zdarzeń nie wykazała.

Podkreślić należy, że w ramach postępowania cywilnego obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c. oznacza, że ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, z kolei odmawiający uczynienia zadość żądaniu, a więc negujący uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. W myśl tej zasady na powodach spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających ich roszczenie, na stronie pozwanej natomiast spoczywał obowiązek udowodnienia faktów tamujących oraz niweczących, już po wykazaniu, że okoliczność stanowiąca podstawę powództwa została wykazana. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę zgłaszającą to twierdzenie (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) To rzeczą powodów było wykazanie, że zaistniało zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane i w konsekwencji tytuł wykonawczy powinien zostać pozbawiony wykonalności w całości lub części.

Powyższemu obowiązkowi strona powodowa nie sprostała. Co więcej twierdzenia zawarte w pozwie i późniejsze przesłuchanie powoda w charakterze strony nie są nawet spójne ze sobą w zakresie okoliczności w jakich dojsz miało do wygaśnięcia zobowiązania.

Uzasadniając żądanie pozwu, strona powodowa twierdziła, że jej zobowiązanie wynikające z ugody zawartej w sprawie (...) wygasło wskutek zwolnienia z długu, do którego dojsz miało podczas pobytu pozwanej i jej nieżyjącego obecnie męża w domu opieki w T.. Początkowo powód twierdził, że za zgodą pozwanej i jej męża powodowie dokonywali opłat związanych z ich pobytem w domu w T., opiekowali się nimi osobiście i sprawić mieli pogrzeb dla męża pozwanej i w zamian za to świadczenie pozwana wraz z mężem od sierpnia 2016 roku miał zwolnić ich od

dalszego wypłacania renty wynikającej z ugody. Strona powodowa nie wykazała w żaden sposób, kiedy dojdzie miało do zawarcia porozumienia między stronami ugody w tym zakresie, kto uczestniczył w zawarciu tego porozumienia i kiedy do jego zawarcia doszło. W dalszej części uzasadnienia pozwu strona powodowa twierdziła, że do takiego porozumienia miało dojść już na początku 2016 roku. Powód podczas przesłuchania w charakterze strony twierdził, że do porozumienia tego dojdzie miało 2 miesiące przed śmiercią A. P., a więc w czerwcu 2016 roku.

W czasie przesłuchania w charakterze strony powód twierdził, że rentę wynikającą z ugody zawartej w sprawie (...)płacił do dnia śmierci A. P., albowiem pełnomocnik, który reprezentował go w sprawie(...)zapewniać go miał, że obowiązek ten ustanie z dniem śmierci uprawnionego. Nadto, w ugodzie tej przewidziano, że renta płatna miała być do rąk A. P.. Tym samym powód jak twierdził był przekonany, że jego obowiązek wygasa z chwilą śmierci A. P., albowiem z tym momentem nie było osoby, do której rąk należność tą miał płacić. Zwrócić należy uwagę, że powód w żadnym razie nie wskazywał w tym momencie na jakiegokolwiek porozumienie do którego dojdzie miało między powodami a pozwaną i jej mężem na podstawie którego mieliby oni zwolnić powodów z długu. Wręcz przeciwnie, z tej części zeznań powoda wynika, że decyzja o zaprzestaniu spełnienia świadczenia była jednostronną decyzją powoda.

W dalszej części zeznań składanych tego dnia powód twierdził, że A. P. już w momencie zawierania umowy dożywocia, a więc w maju 2014 roku miał prosić go by ten płacił za jego pobyt w domu opieki do dnia jego śmierci. Zeznania te w żadnym razie nie wskazują na zwolnienie powoda z długu, odnowienie, albowiem w tym czasie dług wynikający z ugody zawartej w sprawie (...)jeszcze nie istniał. Abstrahując od powyższego zwrócić należy uwagę, że z zeznań tych wynika, że A. P. już prawie 2 lata przed umieszczeniem w domu opieki miał mieć pewność, że do powyższego dojdzie i z tego powodu prosić miał powoda o regulowanie należności związanych z przyszłym jego pobylem.

W dalszej części zeznań powód twierdził, że w czasie pobytu pozwanej i jej męża w domu w T. miało dojść do zwolnienia powodów z długu. Raz twierdził, że A. P. powyższe konsultował z pozwaną, w dalszej części twierdził, że podczas rozmowy obecni byli oboje, a świadkiem rozmowy miał być U. R.. A. P. miał zapewniać wtedy powoda, że pozwana po jego śmierci będzie uprawniona do świadczenia emerytalnego, które powinno jej wystarczyć na wszelkie opłaty i żeby po jego śmierci nie płacił jej renty i tym samym, że doszło do zwolnienia z długu. Powyższego jednakże powód w żaden sposób nie wykazał, a jego zeznania w tym zakresie z uwagi na opisane powyżej ich niespójność, wewnętrzną sprzeczność nie są wiarygodne. Nadto, U. R., którą powód wskazywał jako świadka tej rozmowy zaprzeczyła powyższemu. Twierdziła, że nie była obecna przy zawieraniu jakiegokolwiek umów między stronami.

Powód twierdził, że od momentu, gdy pozwana zaczęła przebywać w domu opieki prowadzonym przez U. R. to on ze swych środków regulował należności związane z jej pobylem w tej placówce. Następnie, z momentem gdy w placówce tej zaczął przebywać A. P. powód również regulował należności związane z pobylem męża pozwanej. Łącznie z tego tytułu przekazać miał ze swych środków kwotę 22.100 złotych Powód okoliczności tej w żaden sposób nie wykazał. Do akt sprawy złożył wprawdzie dokument, który wystawiła U. R., a który miał stanowić potwierdzenie wpłat dokonanych przez wymienionego za okres pobytu pozwanej od 1 lutego 2016 roku do 31 sierpnia 2016 roku i męża pozwanej od 1 marca 2016 roku do 31 sierpnia 2016 roku, ale dokument ten w żadnym razie nie stanowi dowodu, że środki finansowe, które powód przekazywał U. R. tytułem opłat stanowiły środki finansowe powoda. Świadek U. R. przyznała, że pieniądze za pobyt pozwanej i jej męża przekazywał jej powód, jednakże nie miała wiedzy odnośnie tego skąd pieniądze te pochodzą.

Córki pozwanej przesłuchane w charakterze świadka oraz w charakterze strony przyznały, że w okresie, gdy żył mąż pozwanej, a ich ojczym to on podejmował decyzje finansowe. Wymienione nie ponosiły w tym czasie kosztów pobytu matki w domu w T., a od U. R. uzyskiwały zapewnienie, że koszty te ponosi ich ojczym. Córki pozwanej w tym czasie nie pobierały świadczeń, które przysługiwały pozwanej. Świadczenia te, co przyznał sam powód w czasie gdy pozwana i jej mąż przebywali w T. przychodziły na adres zamieszkania powoda, a ten środki te przekazywać miał A. P.. Powód jak twierdził nie miał wiedzy na temat tego na jaki cel A. P. przeznacza świadczenie emerytalne, które w tym czasie otrzymywał on i jego żona. Tymczasem mieć należy na uwadze fakt, że A. P. na dzień swej śmierci pobierał emeryturę oraz dodatek pielęgnacyjny w łącznej wysokości ponad 3.365 złotych. Nadto, powodowie wypłacali mu oraz pozwanej

rentę w łącznej wysokości 1.400 złotych, tak więc A. P. miał środki finansowe, które wystarczały na pokrycie kosztów pobytu w domu w T.. Powód nie wykazał zaś, aby poza kwotą 1.400 złotych, którą tytułem renty przekazywał A. P. ze swoich środków finansowych wydatkował dodatkowo kwotę 3.400 złotych miesięcznie.

Koszty pogrzebu A. P. pokrył powód. Pozwana zakwestionowała jednakże wysokość tych kosztów wskazaną przez powoda w uzasadnieniu pozwu. Powód w żadne sposób nie wykazał wysokości poniesionych z tego tytułu wydatków, nie złożył żadnego dowodu na wydatkowanie na ten cel kwoty 2.200 złotych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków oraz córki pozwanej przesłuchanej w charakterze strony. Ich relacje były spójne i szczerze. Sad nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania wiarygodności tych relacji.

Reasumując, strona powodowa nie wykazała aby przed powstaniem tytułu wykonawczego zaistniało zdarzenie, które spowodowało, że obowiązek stwierdzony tym tytułem wygasł w jakiegokolwiek części. Strona powodowa powoływała się w tym zakresie na zwolnienie z długu, odnowienie, jednakże zaistnienia tych zdarzeń nie wykazała. W oparciu o materiał dowodowy zaproponowany przez stronę powodową nie sposób stwierdzić kiedy miało dojść do zawarcia umowy powodującej wygaśnięcie zobowiązania wynikającego z umowy ugody, kto był stroną tych umów, jakie były okoliczności ich zawarcia. Samo twierdzenie powoda, w tym zakresie jest niewystarczające, zwłaszcza że zeznania powoda w tym zakresie były zmienne.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. powództwo oddalił.

Sąd zgodnie z przepisem art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądził od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 3.600 złotych stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika ustanowionego w sprawie, które Sąd ustalił w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sąd zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Szczytnie kwotę 795 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych stanowiącą równowartość opłaty uzupełniającej od pozwu, którą powodowie obowiązani byli uiścić po dokonaniu przez Sąd sprawdzenia wartości przedmiotu sporu i jej określenia na kwotę 24.300 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)